

Sygn. akt II AKa 361/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński

SO (del.) – Ewa Leszczyńska - Furtak

Protokolant: st. sekr. sąd. – Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Hanny Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2017 r.

sprawy:

1. A. K. (poprzednio B. – O.), z domu B., córki W. i S. z domu S., urodzonej (...) w Z.

oskarżonej o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 585 k.s.h. i art. 587§1 k.s.h w zw. z art. 585 § 1 k.s.h. i art. 270§1 kk w zw. z art. 585 §1 k.s.h. i art. 585§1 k.s.h w zw. z art. 11 § 2 k.k.; 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 585 § 1 k.s.h. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. E. B., z domu B., córki W. i S. z domu S., urodzonej (...) w Z.

oskarżonej o czyn z art. 585 § 1 k.s.h.(x2)

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt XVIII K 229/11

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec A. K. (poprzednio B. - O.) i E. B.;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. K. P. – Kancelaria Adwokacka w W. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym E. B. ;

3. zasądza od oskarżonej A. K. (poprzednio B. – O.) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1700 (tysiąc siedemset) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża oskarżoną A. K. (B. – O.) i E. B. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym w częściach na nich przypadających, zaś w pozostałej części dotyczącej apelacji wniesionej przez prokuratora wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. K. (poprzednio B.-O.) została oskarżona o to, że :

I. w okresie od sierpnia 2001 r. do grudnia 2003 r. w B. woj. (...) jako prezes zarządu miejscowej Przędzalni (...) Sp. z o.o. działała na szkodę tej Spółki oraz będąc zobowiązaną z tytułu pełnionej funkcji do zajmowania się sprawami majątkowymi wymienionego podmiotu gospodarczego nie dopełniła ciążących na niej obowiązków i wyrządziła szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w mieniu zarządzanej Spółki w kwocie nie mniejszej niż 3.111.315,54 zł w ten sposób, że:

1. od sierpnia 2001 r. do maja 2002 r. dopuściła prezesa (...) Sp. z o.o. w W. J. K. - nie pełniącego w Przędzalni (...) Sp. z o.o. w B. jakichkolwiek funkcji, do rozmów ze strategicznym kontrahentem Spółki, firmą (...) w następstwie czego, w maju 2002 r. doszło do odstąpienia partnera angielskiego od dalszej współpracy z wymienionym podmiotem,

2. w dniu 28 marca 2002 r. doprowadziła do zawarcia przez (...) Sp. z o.o. w B. ze stanowiącą jej własność firmą (...) z siedzibą w B. niekorzystnej dla Spółki umowy najmu nieruchomości położonej przy ul. (...) oznaczonej numerami: (...), (...), (...), (...), określając wysokość czynszu na kwotę 15.000,00 zł miesięcznie w sytuacji, gdy nieruchomości te były zbędne do prowadzenia działalności gospodarczej, a następnie pobrała z tytułu wymienionej umowy kwotę co najmniej 47.600,00 zł,

3. w dniu 01 czerwca 2002 r. scedowała należną (...) Sp. z o.o. od D. C. z siedzibą w S. wierzytelność na (...) Sp. z o.o. w W. bez wskazania kwoty i tytułu co spowodowało przekazywanie środków finansowych przez D. C. na V. do dnia 30 października 2002 r. w łącznej kwocie 2.463.085,86 zł,

4. w dniu 03 lipca 2002 r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. B. przedstawiła przed miejscowym Sądem Rejestrowym nieprawdziwe dane w postaci „oświadczenia zarządu o opłaceniu podwyższenia kapitału zakładowego w kwocie 2.500.000,00 zł” wiedząc, że środki finansowe w dniu składania oświadczenia we wskazanej kwocie nie wpłynęły, uzyskując na tej podstawie wpis do Krajowego Rejestru Sądowego o podwyższeniu kapitału Spółki,

5. w dniu 09 września 2002 r. uzyskane z podniesienia kapitału zakładowego środki finansowe w kwocie 2.500.000,00 zł przekazała do (...) Sp. z o.o. w W. w sytuacji, gdy faktyczna wysokość zobowiązań tej Spółki wynosiła co najwyżej 1.426.104,46 zł, czym wyrządziła szkodę w wysokości 1.073.895,54 zł w mieniu Przędzalni (...) Sp. z o.o. w B. udzielając jednocześnie w ten sposób J. K. prezesowi (...) Sp. z o.o. w W. pomocy w przywłaszczeniu pieniędzy w tej kwocie,

6. w listopadzie 2002 r. przeniósła siedzibę (...) Sp. z o.o. w B. do L. w sytuacji, gdy taka decyzja gospodarcza nie znajdowała racjonalnych przesłanek i spowodowała dodatkowe nieuzasadnione koszty,

7. w czasie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. w związku z potrzebą udokumentowania realizacji warunków umowy prywatyzacyjnej z dnia 03 lipca 2001 r. podrobiła podpis E. B., a następnie użyła podczas kontroli NIK jako autentycznych dokumentów w postaci:

- umowy przedwstępnej z dnia 01 kwietnia 2002 r. dotyczącej zakupu od firmy (...) z siedzibą w B. maszyn w postaci: 5 krosien N. P., wykurczarki tkanin i dekatyry kotłowej,

- umowy przedwstępnej z dnia 09 września 2002 r. dotyczącej zakupu od firmy (...) Sp. z o.o. w W. pralko- suszarki F.,

- dwóch umów z dnia 05 grudnia 2002 r. dotyczących przeniesienia wierzytelności z D. C. w kwocie 2.037.420,00 zł,

- umowy dzierżawy nieruchomości zawartej z firmą (...) z siedzibą w B. określającej wysokość czynszu na kwotę 1.200,00 zł rocznie czym działała na szkodę reprezentowanej Spółki,

8. w okresie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. nabyła maszyny od firmy (...) z siedzibą w B., której była właścicielką, w postaci 5 krosien N. P., dekatyry kotłowej, wykurczarki do tkanin za kwotę 2.037.420,00 zł podczas, gdy ich rzeczywista wartość wynosiła 745.000,00 zł czym wyrządziła szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w kwocie 1.292.520,00 zł w mieniu zarządzanej Spółki,

9. w okresie od stycznia do grudnia 2003r. zastosowała jako formę zapłaty za nabyte maszyny cesję wierzytelności od D. C. na firmę (...), wiedząc, że środki ze wskazanej wierzytelności od czerwca 2002 r. do października 2002 r. przekazane zostały do (...) Sp. z o. o. w W. i dopuściła do korekty cesji z czerwca 2002 r. w dokumentach księgowych, czym udzieliła prezesowi (...) Sp. z o.o. w W. J. K., pomocy w ukryciu dokonanych na rzecz V. przelewów środków finansowych i w przywłaszczeniu pieniędzy należnych Przędzalni (...) Sp. z o.o. w B. od D. C. w kwocie 2.037.420,00 zł

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 585 § 1 k.s.h. i art. 587 § 1 k.s.h. w zw. z art. 585 § 1 k.s.h. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 585 § 1 k.s.h. i art. 585 § 1 k.s.h. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II.(zarzut z punktu III a/o) w czasie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. w B. woj. (...) wielokrotnie, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udokumentowania wykonania warunków umowy prywatyzacyjnej z dnia 03 lipca 2001 r. nakłoniła, I. S. do podrobienia podpisów D. K. na dokumentach:

-umowie przedwstępnej z firmą (...) z siedzibą w B. z dnia 01 kwietnia 2002 r. dotyczącej sprzedaży maszyn w postaci 5 krosien N. P., wykurczarki tkanin i dekatury kotłowej,

-dwóch umowach z dnia 05 grudnia 2002 r. dotyczących cesji wierzytelności w kwocie 2.037.420,00 zł z D. C. na firmę (...) z siedzibą w B.,

-umowie dzierżawy nieruchomości z dnia 28 marca 2002 r. z firmą (...) z siedzibą w B.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III.(zarzut 7. punktu V a/o) w okresie od stycznia 2002 r. do grudnia 2003 r. w B. woj. (...), jako prezes Przędzalni (...) Sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyła powierzone pieniądze w kwocie 16.669,69 zł pobrane tytułem zaliczek na szkodę (...) Sp. z o.o. w B. z siedzibą w L.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 585 § 1 k.s.h. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

E. B. została oskarżona o to, że:

I.(zarzut z punktu VII a/o) w okresie od 09 września 2002 r. do grudnia 2002 r. w B. woj. (...) działając jako członek zarządu Przędzalni (...) Sp. z o.o. nie zachowała należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej w ten sposób, że dopuściła w dniu 09 września 2002 r. do zakupu (...) Sp. z o.o. w W., której prezesem był jej pełnomocnik J. K., pralko-suszarki marki F. za kwotę 150.000,00 zł nabytej uprzednio przez wymienioną spółkę w listopadzie 2001 r. za kwotę 86.400,00 zł, zaś w dniu 10 października 2002 r. podjęła uchwałę w sprawie zakupu środków trwałych w sytuacji, gdy zakup przedmiotowego urządzenia był zbędny dla prowadzenia bieżącej działalności Spółki, czym działała na szkodę wymienionego podmiotu gospodarczego

tj. o czyn z art. 585 § 1 k.s.h.

II.(zarzut z punktu VIII a/o) w dniu 09 września 2002 r. w B. woj. (...) jako członek zarządu Przędzalni (...) Sp. z o.o. nie zachowując należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej nie zapobiegła niezasadnemu przekazaniu środków finansowych uzyskanych z podniesienia kapitału zakładowego w kwocie 2.500.000 zł do (...) Sp. z o.o. w W., a następnie do (...) Sp. z o.o. O. w ten sposób, że zaniechała, pomimo obowiązku wynikającego z umowy sprzedaży udziałów zawartej za Skarbem Państwa Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 03 lipca 2001 r., rozdysponowania tych środków zgodnie z postanowieniami wskazanej umowy, czym działała na szkodę reprezentowanej przez siebie Spółki,

tj. o czyn z art. 585 § 1 k.s.h.

Sąd Okręgowy w Warszawie dnia 24 marca 2016 r. sygn. akt XVIII K 229/11:

I.oskarżoną A. K. (poprzednio A. O.) uniewinnił od popełnienia czynu wskazanego w pkt. II (zarzut z punktu III aktu oskarżenia);

II.oskarżoną A. K. (poprzednio A. O.) uniewinnił od popełnienia czynu wskazanego w pkt. III (zarzut z punktu V aktu oskarżenia);

III.oskarżoną A. K. (poprzednio A. O.) w ramach zarzucanego jej w pkt. I aktu oskarżenia czynu uznał za winną tego, że w dniu 9 września 2002 r. w B. woj. (...) jako prezes zarządu miejscowej Przędzalni (...) Sp. z o.o. będąc zobowiązaną na mocy ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych z tytułu pełnionej funkcji do zajmowania się sprawami majątkowymi wymienionego podmiotu gospodarczego, poprzez działanie wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nie pełniącą w spółce żadnej funkcji i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez nadużycie udzielonych jej uprawnień wyrządziła znaczną szkodę majątkową w mieniu zarządzanej Spółki w kwocie nie mniejszej niż 354 929,90 zł w ten sposób, że uzyskane z podniesienia kapitału zakładowego środki finansowe w kwocie 2500.000,00 zł przekazała do (...) Sp. z o.o. w W. w sytuacji, gdy faktyczna wysokość zobowiązań tej Spółki wynosiła co najwyżej

2 145 070,10 zł tj. popełnienia występku zakwalifikowanego z art. 296 § 1 i 2 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał oskarżoną i wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności zaś na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych;

IV. oskarżoną A. K. (poprzednio A. O.) w ramach zarzucanego jej w pkt. I ust. 7 aktu oskarżenia czynu uznał za winną tego, że w bliżej nieustalonym czasie, w okresie od stycznia 2003 r. do marca 2003 r. w związku z potrzebą udokumentowania realizacji warunków umowy prywatyzacyjnej z dnia 03 lipca 2001 r. użyła podczas kontroli NIK jako autentyczne dokumenty w postaci: umowy przedwstępnej z dnia 01 kwietnia 2002 r. dotyczącej zakupu od firmy (...) z siedzibą w B. maszyn w postaci: 5 krosien N. P., wykurczarki tkanin i dekatury kotłowej, umowy przedwstępnej z dnia 09 września 2002 r. dotyczącej zakupu od firmy (...) Sp. z o.o. w W. pralko – suszarki F., dwóch umów z dnia 05 grudnia 2002 r. dotyczących przeniesienia wierzytelności z D. C. w kwocie 2.037.420,00 zł, umowy dzierżawy nieruchomości zawartej z firmą (...) z siedzibą w B. określającej wysokość czynszu na kwotę 1.200,00 zł rocznie tj. popełnienia występku kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy wskazanego przepisu skazał ją i wymierzył karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej A. K. (poprzednio A. O.) w pkt. III i IV wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. K. (poprzednio A. O.) łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

VII.oskarżoną E. B. w ramach zarzucanych jej w pkt. VII i VIII aktu oskarżenia czynu uznał za winną tego, że w dniu 9 września 2002 r. jako członek zarządu miejscowej Przędzalni (...) Sp. z o.o. będąc zobowiązaną na mocy Ustawy z dnia 15 września 2000 r Kodeks spółek handlowych z tytułu pełnionej funkcji do zajmowania się sprawami majątkowymi wymienionego podmiotu gospodarczego, poprzez niedopełnienie spoczywających na niej obowiązków dbania o interesy majątkowe podmiotu i uczestniczenia w podejmowaniu decyzji dotyczących majątku, działając nieumyślnie, wyrządziła znaczną szkodę majątkową w mieniu zarządzanej Spółki w kwocie nie mniejszej niż 354 929,90 zł w ten sposób, że nie zapobiegła przekazaniu środków finansowych uzyskanych z podniesienia kapitału zakładowego w kwocie 2500.000,00 zł do (...) Sp. z o.o. w W. w sytuacji, gdy faktyczna wysokość zobowiązań tej Spółki wynosiła co najwyżej 2 145 070,10 zł i zaniechała, pomimo obowiązku wynikającego z umowy sprzedaży udziałów zawartej ze Skarbem Państwa Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 3 lipca 2001 r rozdzysponowania tych środków zgodnie z postanowieniami wskazanej umowy tj. popełnienia występku zakwalifikowanego z art. 296 § 4 w zw. z § 1 k.k. i na mocy art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonej umorzył;

VIII. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 3.720,00 zł (trzy tysiące siedemset dwadzieścia złotych) plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej E. B.;

IX. na mocy art. 632 ust. 2 k.p.k. koszty postępowania w części umarzającej i uniewinniającej przeniósł na rachunek Skarbu Państwa, zaś na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił w części oskarżoną A. K. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych zobowiązując ją do uiszczenia opłaty w kwocie 1700 (tysiąc siedemset) złotych.

Apelacjami powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonej A. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił, iż:

1. został wydany z obrazą przepisów postępowania, która mogła mieć i miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to:

(i) art. 4 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu, niezbadanie i nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej A. K., w tym w szczególności dokumentacji zabezpieczonej w toku śledztwa, w postaci wydruków z banku (...) z rachunku prowadzonego dla (...) Sp. z o.o. (dalej: (...)), dokumentujących wpłaty czynione przez V. bezpośrednio na rzecz kontrahentów Przędzalni (...) Sp. z o.o. (dalej: (...)) w roku 2002 r., przed dniem 9 września 2002 r., których dokonanie, zgodnie ze stanowiskiem biegłych sądowych, na których opinii Sąd Okręgowy oparł się przy wydawaniu wyroku, powiększałoby zadłużenie W. wobec V. na dzień 9 września 2002 r., co w kontekście wysokości tych wpłat musi prowadzić do wniosku o zasadności przelania w dniu 9 września 2002 r. przez W. na rzecz V. kwoty 2.500.000 zł, z uwagi na przekraczającą tą kwotę wysokość zadłużenie W. wobec V. i w rezultacie musi przesądzać o konieczności uniewinnienia oskarżonej A. K. od czynu przypisanego jej w punkcie III wyroku;

(ii) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu na niekorzyść oskarżonej A. K. wątpliwości, które przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego musiały zostać powzięte i których nie usunięto w postępowaniu dowodowym i tym samym rozstrzygnięciu o przypisaniu oskarżonej A. K. popełnienia przestępstw, na podstawie nieprawdziwych ustaleń faktycznych, a to w szczególności poprzez:

- przyjęcie, że faktyczna wysokość zobowiązań W. wobec V. na dzień 9 września 2002 r. wynosiła co najwyżej 2.145,070,10 zł, gdy w rzeczywistości ze zgromadzonego materiału i przy prawidłowej ocenie opinii biegłych sądowych, na której Sąd Okręgowy się oparł, wynika, że stan rozliczeń na 9 września 2002 r. wykazywał zadłużenie W. wobec V. na kwotę przynajmniej 2.822.405,35 zł, uzasadniając przelew na kwotę 2.500.000 zł, a to z uwagi na spłacanie przez V. długów W. bezpośrednio na rzecz kontrahentów W.;

- brak przyznania jakiegokolwiek doniosłości ustaleniom poczynionym w załączniku nr 4 do opinii biegłego Z. K. (1) i biegłej B. K. (1), sporządzonej na etapie postępowania przygotowawczego, którzy wskazali konkretne płatności uiszczone przez V. na rzecz kontrahentów W., co nie mogło zostać pominięte, pomimo słusznej - co do zasady - negatywnej oceny Sądu Okręgowego co do dowodowej przydatności tej opinii, a to w kontekście rozstrzygnięcia kwestii rozliczeń pomiędzy W. i V. na dzień 9 września 2002 r. w sposób niekorzystny dla oskarżonej A. K. oraz tego, iż wspomniany załącznik dowodzi, że biegli musieli opierać się na określonym materiale dowodowym, który wskazywał na dokonywanie konkretnych wpłat w konkretnych datach;

- nieuwzględnienie okoliczności, iż stan rozrachunków pomiędzy W. i V. na początek roku 2002 winien wykazywać dług W. wobec V. na kwotę 73.986,23 zł, co nie zostało właściwie odnotowane w księgowości W., a to w kontekście rozstrzygnięcia kwestii rozliczeń pomiędzy W. i V. na dzień 9 września 2002 r. w sposób niekorzystny dla oskarżonej A. K.;

-uznanie, że na stan rozliczeń pomiędzy W. i V. na dzień 9 września 2002 r. nie miał wpływu fakt, iż V. przekazał W. przed tą datą czesankę, która następnie trafiła do Fabryki (...) S.A. (dalej: (...)) i została utracona, a w późniejszym czasie została objęta fakturą VAT nr (...) na kwotę 820.308.32 zł, wystawioną przez V. na rzecz W., pomimo że wierzytelność V. wobec W. powstała przed dniem 9 września 2002 r.;

-przyjęciu określonego stanu rozliczeń pomiędzy W. i V. na dzień 9 września 2002 r., w sytuacji, w której biegłe sądowe, na których opinii Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie i których opinia stanowiła w istocie wyłączną przyczynę przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że na wspomnianą datę zadłużenie W. wobec V. wyniosło co najwyżej 2.145.070,10 zł, a tym samym przypisania oskarżonej czynu wskazanego w punkcie III wyroku, stwierdziły, że niemożliwe jest jednoznaczne wskazanie rzeczywistego stanu rozrachunków pomiędzy W. a V. i jednoznaczne wskazanie, czy suma obrotów pomiędzy tymi podmiotami uzasadniała przekazanie kwoty 2.500.000 zł tytułem spłaty wzajemnych zobowiązań i jednocześnie przy pominięciu, że z materiału dowodowego, a konkretnie z opinii biegłej sądowej L. Ś., wynika że księgi rachunkowe W. za rok 2002 zostały zutilizowane przez firmę archiwizującą, do której zostały przekazane przez syndyka M. K.;

-pominięcie okoliczności notoryjnej, iż w przypadku stałej i długotrwałej współpracy dwóch podmiotów gospodarczych, nawet istnienie okresowej nadpłaty jednego z tych podmiotów wobec drugiego, nie jest a priori niekorzystne dla owego nadpłacającego podmiotu, szczególnie w sytuacji, gdy drugi podmiot dokonuje kolejnych ustawicznych płatności na rzecz lub w imieniu podmiotu pierwotnie nadpłacającego, a w szczególności, w niniejszej sprawie w kontekście, późniejszego wysokiego zadłużenia W. wobec V.;

-niewłaściwą ocenę faktu, iż biegły A. Ł. nie wydał kategorycznej opinii odnośnie do sfalszowania podpisów E. B., na dokumentach, których użycie przypisał Sąd Okręgowy oskarżonej A. K. w punkcie IV wyroku;

(iii) art. 9 § 1 k.p.k. i art. 167 k.p.k., poprzez brak podjęcia z urzędu czynności w celu przeprowadzenia dowodów, celem ustalenia dat, w jakich V. spłacał zadłużenie W. bezpośrednio na rzecz kontrahentów W., w sytuacji, w której Sąd Okręgowy uznał, iż zgromadzone materiały uzasadniają przypisanie oskarżonej A. K. czynu opisanego w punkcie III wyroku, gdy ze zgromadzonego w aktach materiału, ustaleń zawartych w załączniku nr 4 do opinii biegłego Z. K. (1) i biegłej B. K. (1), wynika że płatności na rzecz kontrahentów przekraczały nawet wysokość płatności poczynionych z rachunku bankowego V. w (...) Bank (...);

(iv) art. 410 k.p.k., poprzez oparcie rozstrzygnięcia w zakresie pkt. IV wyroku na zeznaniach świadka M. T., które nie zostały w żaden sposób ujawnione w toku rozprawy głównej;

2. został wydany w wyniku błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć i miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a to w szczególności w związku z ustaleniem, że:

-oskarżona A. K. nadużyła udzielonych jej uprawnień i wyrządziła W. znaczną szkodę majątkową w mieniu w kwocie 354.929,90 zł;

-na dzień 9 września 2002 r., stan rozliczeń pomiędzy W. i V. wykazywał zadłużenie W. wobec V. na kwotę co najwyżej 2.145,070,10 zł, i nie uzasadniał przelewu na kwotę 2.500.000 zł;

-oskarżona A. K. miała świadomość, iż na dzień 9 września 2002 r. stan rozliczeń pomiędzy W. i V. nie uzasadniał przelewu na kwotę 2.500.000 zł;

-oskarżona świadomie użyła podrobionych dokumentów w postaci umów wskazanych w punkcie IV wyroku;

3. został wydany z obrazą przepisu prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), a to art. 296 § 2 k.k., co jednak w kontekście zarzutów z pkt 2 powyżej podnoszę wyłącznie z ostrożności procesowej, a to poprzez przypisanie oskarżonej w punkcie III wyroku przestępstwa zakwalifikowanego przy zastosowaniu tego przepisu, przy jednoczesnym przyjęciu, że oskarżona „(...) co najmniej godziła się z tym, że stan rozrachunków może być mniejszy niż przekazana kwota”,

a tym samym przypisanie jej popełnienia przestępstwa z art. 296 § 2 k.k. z zamiarem ewentualnym, gdy tymczasem znamieniem strony podmiotowej wspomnianego czynu zabronionego jest zamiar bezpośredni;

4. wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów w postaci:

dokumentacji z (...) Bank (...) potwierdzającej wpłaty z rachunku prowadzonego dla V. na rzecz kontrahentów W. przed 9 września 2002 r., która stanowiła załącznik do aktu oskarżenia, a tym samym znajdować winna się w aktach niniejszej sprawy, a której wydruki zdjęć przedstawia się wraz z niniejszą apelacją, przy czym w razie stwierdzenia braku tej dokumentacji w aktach niniejszej sprawy, wnoszę o przeprowadzenie w jej zakresie dowodu z akt postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Warszawie pod sygn. akt XVIII K 265/09 (z którego wyłączona została sprawa prowadzona następnie przed tym Sądem pod sygn. akt XVIII K 229/11), a to na okoliczność wpłat czynionych przez V. na rzecz kontrahentów W., zwiększających zadłużenie W. wobec V., w szczególności na dzień 9 września 2002 r.

W związku z powyższym wnosił o (art. 437 § 1 i § 2 k.p.k.):

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 2016 r. (sygn. akt: XVIII K 229/11) w jego pkt. III i IV i uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej w tych punktach czynów, a w konsekwencji o uchylenie pkt. V, VI i IX zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie na rzecz oskarżonej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

względnie

2. w przypadku stwierdzenia przez Sąd Apelacyjny braku podstaw do uniewinnienia oskarżonej od czynu przypisanego jej w punkcie IV zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 2016 r. (sygn. akt: XVIII K 229/11), o zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt III i uniewinnienie oskarżonej od przypisanego jej w tym punkcie czynu oraz o uchylenie pkt. IV, V, VI i IX zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie;

ewentualnie o:

3. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 2016 r. (sygn. akt: XVIII K 229/11) w zaskarżonej części, tj. w jego pkt. III, IV, V, VI i IX oraz o przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Obrońca oskarżonej E. B. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, nie zaś swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przejawiającą się w bezzasadnym uznaniu, iż:

1. oskarżona E. B. co najmniej mogła przewidzieć możliwość popełnienia czynu zabronionego, który to wniosek został wyprowadzony m.in. z faktu, iż oskarżona jest osobą wykształconą, z olbrzymim doświadczeniem życiowym i zawodowym, podczas gdy założenie takie jest nieuprawnione w warunkach niniejszej sprawy, albowiem brak nieufności oskarżonej E. B. w stosunku do pozostałych członków zarządu Przędzalni (...) Sp. z o.o. w sytuacji, gdy zarząd powoływany jest uchwałą wspólników i posiada on ich zaufanie, nie może prowadzić do wniosku o co najmniej powinności przewidzenia możliwości popełnienia czynu zabronionego;

2. oskarżona E. B. nie dopełniła ciężących na niej obowiązków dbania o interesy majątkowe i uczestniczenia w podejmowaniu decyzji dotyczących majątku, podczas gdy ani z odnośnych przepisów, ani z umowy spółki bądź uchwały powołującej E. B. na członka zarządu nie wynika obowiązek uczestniczenia w podejmowaniu decyzji dotyczących majątku spółki, a nadto przy czynnościach przekraczających zakres zwykłego zarządu obowiązek uzyskania zgody pozostałych członków zarządu obciąża tego członka zarządu, który chce dokonać konkretnej czynności.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł, aby Sąd Apelacyjny w Warszawie działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł odmiennie co do istoty i oskarżoną od popełnienia zarzucanych jej czynów uniewinnił.

Wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku na piśmie złożyli obrońcy oskarżonych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosnie apelacji obrońcy A. K.:

Skarżący postawił szereg zarzutów, ale wszystkie sprowadzają się do tego, że oskarżona jest niewinna, bowiem w dniu 9 września 2002 r. stan rozliczeń uzasadniał przekazanie przez W. 2.500.000 złotych na rzecz V..

	Powoływanie się na obrazę przepisu art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej lub apelacyjnej. Wyrażona w tym przepisie zasada obiektywizmu stanowi ogólną dyrektywę postępowania. Jej naruszenie wymaga wykazania obrazę konkretnych przepisów procedury, co dowodziłoby prowadzenia postępowania w sposób sprzeczny z naczelnymi zasadami procesu karnego (post. S.N. z dnia 22.09.2016 r. LEX nr 2139251). Ogólną dyrektywą jest także norma art. 2 § 2 k.p.k.

W istocie treść zarzutu wskazuje na to, że autor apelacji uważa, iż naruszono art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wydruków z (...) Bank (...) dokumentujących wpłaty czynione przez V. na rzecz kontrahentów Przędzalni (...) spółka z o.o.

W ocenie Sądu odwoławczego zarzutowi nie można przyznać przymiotu słuszności. Sąd I instancji przeprowadził wnikliwie postępowanie dowodowe i wyprowadził trafne wnioski w zakresie winy obu oskarżonych. Z dokumentacji bankowej, na którą powołał się obrońca A. K. wynika, że spółka (...) dokonywała pewnych przelewów, jako tytuł wskazywano „przewalutowanie”, „spłata należności”, „polisa telekomunikacyjna”, „Sąd”, „należności”, a w nielicznych przypadkach (...). Nie można zatem uznać za udowodnione, że spłacano zobowiązania spółki (...) powstałe przed datą 9 września 2002 r. Skarżący w sposób wybiórczy potraktował dowody z opinii biegłych Z. K. (1) i B. K. (1) oraz z zeznań B. K. (2), bo co do zasady przyznał rację Sądowi Okręgowemu, że nie mogą one stanowić podstawy ustaleń faktycznych, z drugiej zaś strony uważa, że mogą w zakresie w jakim są korzystne dla oskarżonych. Wprawdzie zdarzają się sytuacje, że opiniom, zeznaniom świadków można odmówić częściowej, a nie całościowej wiarygodności, ale wniosek taki powinien być poprzedzony rzetelną analizą całego materiału dowodowego i być niespornym. W przedmiotowej sytuacji, choć biegli K. i K. w załączniku nr 4 wskazali płatności w kwocie 815.000 złotych, to jednak nawet w tym zakresie, wbrew temu co twierdzi obrońca, nie można oprzeć się na ich opinii. Trafnie sąd meritti uznał, że opinia tych biegłych nie była pełna i nie można było jej uzupełnić w ramach postępowania sądowego z powodu niemożności stawiennictwa B. K. z przyczyn zdrowotnych i odmowy opracowania kolejnej opinii przez Z. K.. Co istotne biegli opierali się na zeznaniach świadków, w tym B. K. (2) obdarzając walorem wiarygodności, co nie należało do ich kompetencji. Mankamenty tej opinii były powodem dopuszczenia do opiniowania innych biegłych – A. P. i E. P.. Rzeczywiście te biegle podczas rozprawy wskazały, że gdyby zostało udokumentowane, iż V. zapłacił jakieś zobowiązania za W. przed datą 9 września 2002 r. stan zobowiązań zwiększyłby się.

Stwierdzenie biegłych jest logiczne, ale ściśle hipotetyczne, bo najwyraźniej nie doszukały się istnienia dokumentów zwiększających zadłużenie W. względem V.. Bezpodstawne jest czynienie zarzutu Sądowi Okręgowemu z tego powodu, że nie ustalił dat przelewów na kwotę 677.335,25 złotych, którą wyliczył obrońca, bo nie było możliwości powiązania przelewów z odpowiednimi zdarzeniami gospodarczymi. Nie można też czynić korzystnego dla oskarżonej domniemania z zapisu w księdze W. o przeksięgowaniu kwoty 1.098.381,87 zł. tytułem zapłaty przez V. za W.. Zauważyć bowiem należy, że kwota ta jest wyższa niż wynikająca z przelewów wykonanych za pośrednictwem (...) Bank (...), a obrona nie posiada żadnych argumentów na to, że były jakieś operacje prowadzone za pomocą rachunku o innym numerze, w innym banku (wprowadza jedynie przypuszczenie, że mogły być), to oprócz zapisu w księdze rachunkowej biegłe nie ustaliły faktów przemawiających za tym, że wpłaty zostały wykonane, a jeśli już, to w jakiej dacie. Biegłe tak właśnie wyjaśniły podczas przewodu sądowego przyczynę nie ujęcia kwoty 1 milion dziewięćdziesiąt złotych w tabeli nr 11. Metodologię można uznać za słuszną. Biegłe czyniły ustalenia na podstawie tylko niewątpliwych zapisów. Podobnie z korzyścią dla oskarżonej nie przyjęły istnienia cesji wierzytelności. Niezasadnie obrońca oskarżonej uważa, że biegłe wybiórczo podeszły do dowodów, albowiem były zobowiązane do badania dokumentacji pod względem kompletności, co z kolei przekładało się na możliwość formułowania konkretnych wniosków. Choć obrońca jest zdania, że poleceniami przelewu uprawdopodobnił istnienie zobowiązań wyższych niż wynikające z opinii biegłych, to jednak nie można przyznać mu racji. W istocie wobec braków w dokumentacji księgowej, wadliwego jej prowadzenia – dokumentacja bankowa dołączona do apelacji jest nieprzydatna do potwierdzenia tezy przedstawionej w środku odwoławczym i nie uzasadnia istnienia wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o świadka B. K. (2), to nie można Sądowi I instancji odmówić prawa do negatywnej oceny jej wiarygodności, którą skarżący co do zasady podziela. Sąd a quo miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i szczegółowo w treści pisemnego uzasadnienia omówił wszelkie rozbieżności. Nie jest też tak, jak twierdzi skarżący, że sąd zastosował inne kryteria oceny zeznań B. K. (2) w odniesieniu do czynu z punktu I, inne zaś do czynu z punktu III, ponieważ podstawą uniewinnienia A. K. od czynu z punktu III były także weryfikujące zeznania B. I., która nie przypominała sobie by zostały pobrane jakieś zaliczki, a następnie nierozliczone, ponadto B. K. (2) w tym względzie nie były konsekwentne.

Z problemami dokumentacyjnymi zderzyli się też biegli w przypadku czesanki, a zwłaszcza czy zdarzenie gospodarcze polegające na jej przekazaniu przez V. do W., a następnie do P. miało miejsce. Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu I instancji, że ustalenia należało czynić na faktach bezspornych. Podzielenie stanowiska obrońcy prowadziłoby do sytuacji, że nierzetelne prowadzenie księgowości powodowałoby obezwładnienie wymiaru sprawiedliwości w zakresie możliwości pociągnięcia osoby winnej do odpowiedzialności z art. 296 k.k., przy jednoczesnym uprawdopodobnieniu, a raczej wprowadzeniu elementu niepewności co do możliwości zaistnienia zdarzenia gospodarczego uzasadniającego wzajemne rozliczenia. Osobowy materiał dowodowy dotyczący czesanki nie był na tyle jednoznaczny, co zdaje się dostrzegać także skarżący, by wyłącznie na jego podstawie czynić ustalenia faktyczne. Nie można nie zauważać, że zależności finansowe pomiędzy spółkami nie były czytelne.

Na treść orzeczenia nie mogły mieć wpływu rozważania natury ogólnej obrońcy oskarżonej. Miały one bowiem na celu dalsze mnożenie wątpliwości. Nie ma nic do rzeczy kupno maszyn, bo dotyczy relacji pomiędzy spółką (...), a T.. Powiązanie obu spółek z osobą A. K. nie ma związku ze sprawą. Oskarżona będąc członkiem zarządu miała obowiązek dbania o majątek W., a tym samym opłacania rzeczywistych zobowiązań, nie zaś dokonywania nadpłat z możliwością rozliczenia ich w przyszłości, jak sądzi skarżący. Zaprezentowana przez autora apelacji metoda mechanicznego odwoływania się do finalnego uznania wierzytelności syndyka wobec V. nie może zostać uznana za miarodajną, bo nie wskazuje na czas powstania wierzytelności i jej zasadność. Poza tym syndyk M. K. podejmując decyzje kierowała się własnymi racjami i oceną sytuacji. Sąd I instancji przykładowo w kwestii cesji dłużnika W. w kwocie ponad dwóch milionów złotych na rzecz V., do której odwołał się skarżący, miał na uwadze by nie dających się usunąć wątpliwości co do istnienia cesji nie potraktować na niekorzyść oskarżonej.

Nie przekonywująca jest argumentacja obrońcy oskarżonej w zakresie braku świadomości odnośnie stanu rozrachunków pomiędzy spółkami. W kategorii błędu można byłoby traktować wydanie polecenia przelewu drobnej

kwoty, lecz nie tak znaczącej, zwłaszcza że spółka (...) w tamtym czasie nie uzyskiwała zadawalających wyników finansowych.

Z ustalenia sądu dotyczącego braku szczegółowej orientacji w mechanizmach działania W. obrońca wyprowadził wnioski, że oskarżona nie była świadoma wzajemnych rozliczeniach obu firm. Zapewne A. K. nie była tak obeznana z profilem spółki jak J. K., ale brak jest podstaw by twierdzić, że bezwolnie wykonywała czyjeś polecenia.

Niezależnie od tego, że zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu tylko wówczas gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne, to i on nie jest trafny.

Istotnie przestępstwo z art. 296 § 1 i 2 k.k. można popełnić wyłącznie umyślnie, z zamiarem bezpośrednim kierunkowym. Taki też zamiar Sąd Okręgowy ustalił w opisie przypisanego oskarżonej wyrokiem czynu. Na str. 68 uzasadnienia sąd meritti użył sformułowania, które najwyraźniej nie zostało przemyślane, a które dało obrońcy oskarżonej pole do podjęcia próby podważenia orzeczenia poprzez zarzut obrazy prawa materialnego. W przekonaniu Sądu odwoławczego cytowany w apelacji fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku należy interpretować w szerszym kontekście, w powiązaniu ze zdaniem poprzedzającym, w którym to zaakcentowano fakt, że to oskarżona wydawała polecenia księgowej B. K. (2) w zakresie księgowania, zmiany zapisów i miała wiedzę o stanie rozrachunków pomiędzy W., a W.. Odstające zatem od ustaleń jest stwierdzenie, że oskarżona "co najmniej godziła się na to, że stan rozrachunków może być mniejszy niż przekazana kwota".

W odniesieniu do dalszej części apelacji należy przyznać rację jej autorowi, że Sąd I instancji uchybił przepisom prawa procesowego opierając się na wyjaśnieniach kontrolera NIK – M. T., bez uprzedniego ich ujawnienia. To naruszenie nie miało jednak wpływu na treść wyroku, bowiem tożsame ustalenia wynikały z ujawnionego protokołu pokontrolnego. Faktycznie brak jest bezpośrednich dowodów na to, że to A. K. przedłożyła dokumenty ze sfalszowanymi podpisami kontrolerowi NIK. Dowody pośrednie, oceniane we wzajemnym powiązaniu wskazują jednak na A. K.. To ona poprosiła D. K. o podpisanie dokumentów niezbędnych do okazania kontrolerowi NIK, ta jednak nie mogła tego uczynić, ponieważ przebywała za granicą i poprosiła o przysługę I. S.. Na podstawie opinii biegłego można przyjąć, że część podpisów sfalszowała I. S., co sama przyznała. Oskarżona jako jedyna miała interes, żeby zabiegać o powstanie dokumentów i przedłożenie ich kontrolerowi NIK.

Naruszenie zasady in dubio pro reo jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Tak więc, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z treści art. 7 k.p.k. Niezasadnie zatem obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 5 § 2 k.p.k.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k. tylko wówczas jest słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający w okolicznościach ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nawet bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może uzasadniać wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych. W związku z powyższym kolejnego zarzutu odwoławczego za słuszny uznać nie można.

Odnosnie apelacji obrońcy E. B. Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z wymaganiami współczesnej doktryny prawa karnego podstawowe znaczenie dla przyjęcia nieumyślności ma niezachowanie przez sprawcę ostrożności. Reguły ostrożności są wypracowane, w zależności od rodzaju ludzkiej

aktywności, odnośnie do określonych dóbr prawnych i dotyczyć mogą kwalifikacji działającej osoby, użytego w działaniu narzędzia lub sposobu realizowania zamierzonej czynności. Reguły te są dostosowane do warunków, w których określona czynność ma być podjęta. Nie przekreśla to możliwości ustalenia naruszenia ostrożności przez stworzenie takich warunków, w których dokonanie danej czynności jest dla chronionego dobra niebezpieczne. Specyficzne reguły ostrożności, których niezachowanie stanowić może podstawę przyjęcia nieumyślności, mogą dotyczyć także zasad współpracy w zespole i zasad kierowania pracą zespołową. Zachowanie reguł ostrożności oznacza, że czyn mieści się w ramach zachowań społecznie akceptowanych.

Nowy kodeks wymaga dla przyjęcia nieumyślności, aby czyn był popełniony na skutek niezachowania ostrożności. Nie każde bowiem naruszenie reguły ostrożności pozwala na przypisanie sprawcy tego naruszenia popełnienia czynu zabronionego, a w szczególności spowodowania określonego w ustawie skutku. Podstawą przypisania skutku będzie naruszenie tej reguły postępowania, która miała chronić przed wystąpieniem danego skutku właśnie na tej drodze, na której on w rzeczywistości wystąpił.

Przypisanie czynu zabronionego jest możliwe tylko wtedy, gdy sprawca możliwość popełnienia tego czynu przewidywał lub przynajmniej mógł przewidzieć.

Prawidłowo sąd a quo ustalił, że E. B. jako członek zarządu była zobowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi spółki (...), co wynika z utrwalonego orzecznictwa sądów. Oskarżona nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku poprzez to, że nie zapobiegła przekazaniu środków finansowych uzyskanych z podniesienia kapitału zakładowego w kwocie 2.500.000 złotych do (...) Sp. z o.o. podczas gdy faktyczna wysokość zobowiązań spółki (...) wynosiła co najwyżej 2.145070,10 złotych. Postąpiła wbrew obowiązkowi wynikającemu z umowy sprzedaży udziałów zawartej ze Skarbem Państwa. Warunki i właściwości osobiste wskazują na możliwość przewidywania zaistnienia takiej sytuacji. Podnoszone w apelacji zaufanie jakim oskarżona darzyła innych członków zarządu nie zwalniało jej z obowiązku zachowania ostrożności. Nie jest wiarygodne twierdzenie, że nic nie wiedziała o przekazaniu tak znaczącej kwoty pieniędzy. Pomimo dość biernej roli interesowała się kondycją finansową W., o czym świadczy fakt, że czasowo odsunęła od (...) spółką (...).

Także w przypadku E. B. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, bez obrazy wskazanych w apelacji art. 7 i 410 k.p.k.

Kwotę wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie § 4ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.). O kosztach postępowania i opłacie na podst. art. 634 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późn. zmianami.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu o dyspozycję art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.